

Sygn. akt II AKa 91/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSA Leszek Kulik (spr.)

Sędziowie SSA Janusz Sulima

SSA Jerzy Szczurewski

Protokolant Anna Lasota

przy udziale prokuratora Joanny Gopaniuk

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2021 r.

sprawy :

1. **D. S. s. J.** oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k., art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. **M. O. c. S.** oskarżonej z art. 280 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego D. S. i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 5 lutego 2021 r., sygn. akt II K 42/20

I. Utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kwotę 738 zł., w tym kwotę 138 zł. podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego D. S. przed sądem drugiej instancji.

III. Zwalnia oskarżonych D. S., M. O. i oskarżyciela posiłkowego M. R. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 91/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	

1 CZĘŚĆ WSTĘPNA**0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 5 lutego 2021 r., sygn. akt II K 42/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
---	--

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Zarzut	
W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego D. S.. - zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia, - zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, - zarzut rażącej niewspółmierności kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie. Jako całkowicie bezpodstawny należy ocenić zarzut obrońcy, iż Sąd I instancji przy ocenie materiału dowodowego, dopuścił się obrazy przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośrednio przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd	

odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez Sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób dopatrzeć się przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów. Wniesiona apelacja obrońcy stanowi jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie skarżąca domaga się ich odmiennej oceny, jednak nie wskazuje żadnych rzeczowych argumentów, które podważyłyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14). Dlatego też zawartej w apelacjach argumentacji w tym zakresie nie sposób podzielić.

Chybiony okazał się też zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., bowiem w sprawie nie zaistniała sytuacja, która nakazywałaby korzystanie z tego przepisu. Naruszenie tego przepisu wchodzi w grę tylko wówczas gdy wystąpiły nie dające się usunąć wątpliwości i zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego jak też wtedy, gdy powinny się pojawić, ale nie zostały dostrzeżone. Apelacja nie wykazała żadnej z tych sytuacji i żadna w przedmiotowej sprawie nie zachodziła.

Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony D. S. dopuścił się przypisanych mu czynów. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez obrońcę.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pominął. Gdy zaś konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie

można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.2012., II AKa 226/12, LEX 1236108).

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się też podstaw do stwierdzenia naruszenia sformułowanej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu, bowiem Sąd Okręgowy zgodnie z jej wymogami zbadał i uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego. Dodać też należy, że podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które wyznaczają ogólne zasady i cele prowadzonego postępowania. Taki zaś charakter ma powołany w apelacji przepis art. 4 k.p.k. W uzasadnieniu takiego stanowiska wystarczy odwołać się chociażby do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., V KK 131/06 (OSNKW 2007, nr 1, poz. 9).

Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący przedstawił przesłanki, które stanowiły podstawę do skazania oskarżonego za przypisane mu czyny. Zawarta tam argumentacja jest logiczna, przekonująca i nie zawiera błędów. Jako taka zasługuje na pełną aprobatę.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Niewątpliwie kluczowym dowodem pozwalającym na odtworzenie rzeczywistego przebiegu zdarzeń będących przedmiotem postępowania w sprawie były zeznania pokrzywdzonego M. R.. Dlatego też Sąd I instancji poddał je szczególnie wnikliwej analizie i konfrontował z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie. Z analizy tej wyciągnął trafne wnioski i zasadnie przyjął, że zeznania M. R. są wiarygodne i mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Podkreślić należy, że jego relacja co do przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem postępowania w sprawie jest spójna, konsekwentna i w części pokrywa się również z wyjaśnieniami oskarżonej M. O., która nie przeczyła, że wspólnie z D. S. uzbrojonym w kastet, udali się do mieszkania pokrzywdzonego, gdzie dokonali jego pobicia i wynieśli z mieszkania należące do niego mienie. Co więcej, M. O. potwierdziła, że podczas bicia D. S. pytał pokrzywdzonego, gdzie ma pieniądze (k. 62).

Relacja M. R. znalazła też wsparcie w innych dowodach, a w szczególności w zeznaniach świadków : rodziców pokrzywdzonego H. R. i E. R. oraz D. P.

(1). Obrońca stara się podważyć tak ustalony stan faktyczny zarzucając, że zamiarem oskarżonych nie było dokonanie rozboju na pokrzywdzonym, a jedynie przeprowadzenie z nim rozmowy, zaś zamiar zaboru mienia pojawił się później głównie u M. O..

Do tej kwestii Sąd I instancji odniósł się również w pisemnych motywach orzeczenia wskazując dlaczego w tym zakresie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych. Stanowisko Sądu Okręgowego zasługuje na pełną aprobatę. Z konsekwentnych i spójnych zeznań pokrzywdzonego wynika jednoznacznie, że oskarżeni po wejściu do jego mieszkania nie podjęli nawet próby przeprowadzenia z nim rzeczowej i spokojnej rozmowy. D. S. bezpośrednio po wejściu, uzbrojony w kastet zaatakował go, dusił za szyję, zdawał mu ciosy i kopał, a za chwilę do bicia pokrzywdzonego przyłączyła się również M. O., po czym napastnicy zaczęli penetrować mieszkanie w poszukiwaniu pieniędzy i wartościowych przedmiotów. Bezsportny jest również fakt, że oskarżeni oboje wraz z należącym do pokrzywdzonego mieniem pośpiesznie opuścili jego mieszkanie w momencie, gdy na miejscu zdarzenia pojawili się jego rodzice.

Istotna dla ustalenia zamiaru sprawców była również okoliczność, że D. S. udał się do mieszkania pokrzywdzonego wraz z plecakiem do którego została zapakowana część zrabowanych rzeczy oraz korzystanie przez niego z karty bankomatowej pokrzywdzonego zabranej z jego mieszkania i wystawionej na jego nazwisko.

Wątpliwości nie budzi też fakt dokonania przez D. S. czynnej napaści na będącego po służbie funkcjonariusza Policji D. P. (2), który dokonał zatrzymania M. O. bezpośrednio po dokonanych rozboju. Jego twierdzenie co do kierowanych wobec niego gróźb uszkodzenia ciała przy użyciu posiadanego w ręku noża są stanowcze i konsekwentne. W części pokrywają się w tym zakresie również z wyjaśnieniami M. O. i nie ma żadnych podstaw, aby tym zeznaniom odmówić wiary, zwłaszcza, że D. P. (1) znalazł się przypadkowo na miejscu zdarzenia i nie miał żadnych osobistych powodów, aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego.

Zastrzeżeń nie budzi też orzeczona wobec oskarżonego kara, która spełnia wszystkie ustawowe wymogi i nie nosi znamion rażącej niewspółmierności. Orzekając w tym przedmiocie, Sąd Okręgowy uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, w tym stopień winy oskarżonego, charakter popełnionych czynów i ich

stopień społecznej szkodliwości, właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia, w tym uprzednią karalność i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 i 2 k.k.

Nie ulega wątpliwości bilans tych okoliczności jest zdecydowanie niekorzystny dla oskarżonego.

W tym stanie rzeczy podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych i kary łącznej jest całkowicie bezzasadny.

	Wniosek
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zarzuty podniesiony w apelacji obrońcy są bezzasadne.	

W odniesieniu do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M. R..

- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść,
- zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonej M. O. jest niezasadny.

Orzeczone karę spełnia wszystkie ustawowe wymogi i nie nosi znamion rażącej niewspółmierności. Orzekając w tym przedmiocie, Sąd Okręgowy uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, w tym okoliczności podniesione przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w apelacji.

Wymiar orzeczonej kary przy zastosowaniu nadzwyczajnego jej złagodzenia w oparciu o podstawę z art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.p.k. jest współmierny do stopnia winy oskarżonej, charakteru popełnionego przez nią czynu i jego stopienia społecznej szkodliwości.

Z kolei rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonej i jej postawę w procesie.

W szczególności Sąd I instancji wskazał, że oskarżona w toku procesu wyraziła skruchę i przeprosiła oskarżonego. Na korzyść oskarżonej przemawia też jej dotychczasowa niekaralność i pozytywna opinia w miejscu zamieszkania.

Ponadto od daty czynu popełnionego przez oskarżoną upłynął już okres 1,5 roku. W tym czasie zmieniła ona swoje życie, nie weszła ponownie w konflikt z prawem i obecnie przestrzega porządku prawnego. obrońca na powyższą okoliczność złożył szereg dokumentów z których wynika, że oskarżona podjęła współpracę z psychologiem z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ł., zgłosiła się na zajęcia do Centrum (...) w Ł., z dniem 31.07.2020 r. podjęła indywidualny program zatrudnienia społecznego. Jak wynika z przedstawionych dokumentów, rozpoczęła również spłatę w ratach orzeczonego na rzecz pokrzywdzonego środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody i zadośćuczynienia przelewając z tego tytułu na jego rzecz kwotę 1500 zł.

Daje to podstawę do przyjęcia, że popełniony czyn miał w dotychczasowym życiu oskarżonej charakter incydentalny i pomimo zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności i niewykonania orzeczonej kary poprzez zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania, oskarżona nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem i będzie przestrzegać porządku prawnego.

W tym stanie rzeczy, Sąd I instancji, wbrew wywodom skarżącego, uprawniony był uznać, że taka postawa oskarżonej zasługuje na uwzględnienie i daje podstawę do nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 pkt 2 k.k.

W tym stanie rzeczy orzeczonej wobec oskarżonej kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem nie sposób postrzegać jako niewspółmiernie łagodnej.

	Wniosek
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zarzuty podniesione w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego są bezzasadne.	

1OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
o.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
o.1 Rozstrzygnięcie co do winy i kary w odniesieniu do oskarżonych D. S. i M. O..	

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty podniesione w apelacjach obrońcy oskarżonego D. S. i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M. R. są bezzasadne.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt II pkt III	<p>Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kwotę 738 zł., w tym kwotę 138 zł. podatku VAT, za obronę z urzędu przed sądem drugiej instancji oskarżonego D. S. na podstawie § 4 ust. 1 – 3, § 17 ust. 2 pkt 5, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonych i oskarżyciela posiłkowego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, albowiem ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną i majątkową.</p>

1PODPIS
